Αγαμία και παρθενία. Διαφέρουν ή ταυτίζονται; (Αρχ. Επιφάνιος Θεοδωρόπουλος)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 16 Οκτωβρίου, 2007

«Εν εσχάταις ημέραις ενστήσονται καιροί χαλεποί· έσονται γαρ οι άνθρωποι φίλαυτοι..., ακρατείς..., φιλήδονοι μάλλον ή φιλόθεοι» *(Β' Τιμ. γ', 1 κ.έ.).*

Τα δύο προηγηθέντα δημοσιεύματα μου περί προγαμιαίων σχέσεων (φύλλα «Ορθοδόξου Τύπου» της 8ης και της 22ας Φεβρουαρίου, έ.έ.) είχον μίαν απροσδόκητον συνέπειαν. Κατεκλύσθην υπό «πληροφοριών» ότι πολλοί Καθηγηταί θεολόγοι (και όχι μόνον Γυμνασίου ή Λυκείου...) διδάσκουν μίαν πολύ «βολικήν» και πολύ «έξυπνον» θεωρίαν: Ότι πορνεία είνε μόνον η επί χρήμασι σαρκική ικανοποίησις· ενώ όπου υπάρχει αγάπη, όπου υπάρχει ψυχική επαφή, εκεί δεν έχομεν πορνείαν. Συνεπώς, δι' εν ζεύγος αγαπωμένων νέων, η σαρκική συνάφεια, αποτελούσα απλώς «ολοκλήρωσιν της αγάπης των», δεν είνε πορνεία, ούτε άλλως πως συνιστά αμαρτίαν. Το Ευαγγέλιον μόνον την πορνείαν (και την μοιχείαν) απαγορεύει. Δεν απαγορεύει την «ολοκλήρωσιν της αγάπης» ενός ζεύγους...

"Ομολογώ ότι εάν τα πρόσωπα τα οποία με επληροφόρησαν περί των τοιούτων θεωριών, των οποίων υπήρξαν αυτήκοοι μάρτυρες, δεν ήσαν λίαν αξιόπιστα, θα μοι ήτο αδύνατον να πιστεύσω ότι όντως διδάσκονται αυτά τα πράγματα υπό θεολόγων. Αλλ' ήδη τι να είπω; Φαίνεται ότι ενεφανίσθη τελευταίως εν τω χώρω τής Ορθοδόξου Εκκλησίας είδος τι «Νικολαϊτισμού» ή μάλλον ότι ανεβίωσεν η κατά τον Μεσαίωνα παρουσιασθείσα εν ταις Κάτω Χώραις κίνησις υπό το όνομα «Αδελφοί και Αδελφαί του ελευθέρου πνεύματος», οίτινες διεκήρυσσον ότι «πάν το εν αγάπη και εξ έρωτος γινόμενον ουδέν έχει το ακάθαρτον»!...

Αλλ' ας μη εκπληττώμεθα! Κατά τας ημέρας μας πολλάκις η ευσέβεια αποκαλείται «ευσεβισμός» (είνε αυτονόητον ότι τον πραγματικόν «ευσεβισμόν» ουδείς Ορθόδοξος δύναται να αποδεχθή· άλλο όμως ευσέβεια και άλλο «ευσεβισμός»·), η ηθική χαρακτηρίζεται «η θ ι κ ι σ μ ό ς » και η προσήλωσις εις τους ιερούς Κανόνας επικρίνεται ως « ν ο μ ι κ ι σ μ ό ς ». Τι το παράδοξον αν το κακόν αυτό, ο αντινομισμός αυτός, έφθασε μέχρις αποχρωματισμού ή μάλλον μέχρις εξωραϊσμού και των σαρκικών αμαρτιών; Ανεβίωσαν λοιπόν οι «**Νικολαΐται**» και οι «**Καρποκρατιανοί**»!... Ο Θεός να φυλάξη μήπως αναβιώσουν και οι αρχαίοι «Βορβοριανοί», των οποίων τα φρικαλέα και τουτ' αυτό ασύλληπτα αισχρουργήματα, τελούμενα μετ' επικλήσεων λόγων του Κυρίου (!!!), περιγράφει λεπτομερώς ο άγιος

Επιφάνιος εν τω «Κατά αιρέσεων» έργω του (Ε.Π. Migne 41,336 κ.έ.).

Επειδή παρεκλήθην (επιέσθην, θα έλεγον,) υπό των διαληφθέντων προσώπων να γράψω τι προς διευκρίνησιν των πραγμάτων και διαφώτισιν των καλοπροαίρετων, χαράσσω τας κατωτέρω γραμμάς.

Ουδείς αντιλέγει ότι «πορνεία», εν άκρα κυριολεξία, είνε η επί χρήμασιν ικανοποίησις των σαρκικών ορέξεων. Η λέξις παράγεται εκ του ρήματος**π έ ρ ν η μ ι** (περάω), το οποίον σημαίνει μεταφέρω τι πέρα της θαλάσσης προς πώλησιν, εξάγω προς πώλησιν και, κατ' επιτομήν, απλώς πωλώ. Φυσικόν δε ήτο να καταφύγουν εις το ρήμα πέρνημι οι αρχαίοι Έλληνες δια την παραγωγήν τής λέξεως, αφού αι παρ' αυτοίς ασκούσαι το «επάγγελμα» τούτο ήσαν, κατά κανόνα, γυναίκες ή γ ο ρ α σ μ έ ν α ι, δηλαδή δούλαι. (Ο άγιος Αναστάσιος ο Σιναΐτης εν τω «Οδηγώ» του παράγει την λέξιν εκ του **πυρ και νέος** ή πηρώ και νους «δια το πυρούν την νεότητα ή το πηρούν τον νουν, ήγουν εκτυφλούν», αλλά ταύτα λέγονται κατα προφανή άλληγορίαν...).

Είνε γνωστόν όμως ότι πάσα λέξις πλην τής κυρίας σημασίας αυτής έχει και άλλην ή μάλλον και άλλας σημασίας, δευτερεύουσας ή καταχρηστικάς. (Πολλάκις μάλιστα συνέβη ώστε η κυρία σημασία να εξαφανισθή και η λέξις να παραμείνη με μόνην την καταχρηστικήν τοιαύτην.) Θα ηδυνάμην να αναφέρω άπειρα παραδείγματα πείθοντα περί τούτου, άλλ' επειδή ο χώρος δεν επιτρέπει (άλλωστε δεν γράφω γλωσσολογικήν διατριβήν), αρκούμαι εις δύο λίαν χαρακτηριστικά:

α') Η λέξις νηστεία παράγεται εκ του αρνητικού μορίου ν η και του ρήματος ε σ θ ί ω, δηλοί δ' ως εκ τούτου, κατά κυριολεξίαν, την αποχήν από πάσης τροφής, την παντελή α σ ι τ ί α ν. Αυτή, και μόνη αυτή, είνε η κυριολεξία. Η λέξις όμως πλην αυτής τής σημασίας έχει και ετέραν, δευτερεύουσαν και καταχρηστικήν. Ούτω τα εκκλησιαστικά ημών κείμενα ομιλούν περί «νηστείας τής Μ. Τεσσαρακοστής», εννοούντα όχι την απόλυτον ασιτίαν επί τεσσαράκοντα ημέρας, αλλά την αποχήν από ωρισμένων τροφών. Όταν όμως αναφερώμεθα εις την «νηστείαν του τριημέρου», εννοούμεν την τελείαν ασιτίαν. Ούτως η λέξις χρησιμοποιείται και με τας δύο σημασίας της, κυρίαν και δευτερεύουσαν (ή καταχρηστικήν).

β') Η λέξις ευνούχος παράγεται εκ του ευνή (=κλίνη) και του έχω, δηλοί δε, κατά κυριολεξίαν, τον έχοντα την ευνήν, τον φυλάσσοντα, τον φρουρούντα την κλίνην, ήτοι τον θαλαμηπόλον. Αυτή, και μόνη αυτή, είνε η κυριολεξία. Επειδή όμως κατά την αρχαιότητα, ιδία εν Ασία, εχρησιμοποιούντο ως θαλαμηπόλοι, δια λόγους ευνόητους, άνδρες «εκτομίαι» (εκτομίας λέγεται ο υποστάς εκκοπήν των γεννητικών οργάνων), η λέξις κατηντησε να σημαίνη όχι πλέον τον θαλαμηπόλον, τον φρουρόν της «κλίνης», ήτοι του γυναικωνίτου, του «χαρεμίου», αλλά τον εκτομίαν. Η καταχρηστική δηλαδή και δευτερεύουσα σημασία απέβη πρωτεύουσα και κυρία, η δε

πρωτεύουσα εξηφανίσθη. Ένεκα τούτου το παράγωγον ρήμα «ευνουχίζω» σημαίνει, κατά κυριολεξίαν πλέον, καθιστώ τίνα εκτομίαν και όχι καθιστώ τίνα θαλαμηπόλον.

Και η λέξις πορνεία λοιπόν πλην τής μνημονευθείσης κυρίας σημασίας αυτής, είχεν ανέκαθεν και την σημασίαν απλώς τής σαρκικής σχέσεως μεταξύ δύο ετερόφυλων προσώπων. Δεν απητείτο, δηλαδή, κατά την σημασίαν αυτην, να υπάρχη χρηματική δοσοληψία. Αυτή αύτη η σχέσις μεταξύ δύο ετερόφυλων προσώπων, συνήθως - αλλ' όχι αναγκαίως- αγάμων, εκαλείτο πορνεία. Είπομεν όχι αναγκαίως αγάμων, διότι ενίοτε η λέξις εδήλου και σαρκικήν σχέσιν μεταξύ μη αγάμων, καλύπτουσα ούτω και την μοιχείαν. Εκφεύγει των ορίων του παρόντος η ανάπτυξις και μιας άλλης σημασίας της λέξεως υπό την οποίαν απαντά πλειστάκις εν τη Αγία Γραφή. Εννοούμεν την αποστασίαν από του αληθινού Θεού και την προσχώρησιν εις την ειδωλολατρίαν. Ημείς ενταύθα θα ίδωμεν την λέξιν υπό μόνην την έννοιαν των σαρκικών σχέσεων.

Ας επισκοπήσωμεν εν πρώτοις τον πολύτιμον δια το θέμα μας δ' Κανόνα του αγίου **Γρηγορίου Νύσσης**. Σημειωτέον ότι ο Κανών ούτος εκφράζει επισήμως και αυθεντικώς το φρόνημα τής Εκκλησίας, ως επικυρωθείς υπό τής Πενθέκτης Οικουμενικής Συνόδου. **Λέγει λοιπόν ο Κανών:** «Των δε δι' επιθυμίαν και ηδονήν γινομένων αμαρτημάτων τοιαύτη εστίν η διαίρεσις· το μεν γαρ καλείται μοιχεία, το δε πορνεία. Τισί μεν ουν των ακριβεστέρων ήρεσε, και το κατά πορνείαν πλημμέλημα, μοιχείαν είναι νομίζειν διότι μ ί α εστίν η νόμιμος συζυγία, και γυναικός προς άνδρα και ανδρός προς γυναίκα. Παν ουν το μη νόμιμον, παράνομον πάντως· και ο μη το ίδιον έχων, δηλαδή το αλλότριον έχει- τω γαρ ανθρώπω μία δέδοται παρά του Θεού βοηθός, και τη γυναικί μία εφήρμοσται κεφαλή. Ουκούν, ει μεν τις το ίδιον αυτού σκεύος, καθώς ονομάζει ο θείος Απόστολος, εαυτώ κτήσαιτο, συγχωρεί ο νόμος τής φύσεως την δικαίαν χρήσιν ει δε τις έξω του ιδίου τραπείη, εν αλλοτρίω πάντως γενήσεται αλλότριον δε εκάστω, πάν το μη ίδιον, καν μη ομολογούμενον έχη τον κυριεύοντα. Ουκούν, ου πόρρω του κατά την μοιχείαν πλημμελήματος και η πορνεία τοις τον ακριβέστερον εξετάζουσι λογισμόν εδείχθη, λεγούσης και της θείας Γραφής, ότι, «Μη πολύς ίσθι προς αλλοτρίαν». Πλην αλλ' επεί τοις ασθενεστέροις εγένετό τις παρά των Πατέρων συμπεριφορά, διεκρίθη το πλημμέλημα τη γενική διαιρέσει ταύτη, ως πορνείαν μεν λέγεσθαι την χωρίς αδικίας ετέρου γινομένην τινί της επιθυμίας εκπλήρωσιν μοιχείαν δε την επιβουλήν τε και αδικίαν του αλλότριου». Και κατωτέρω: «Επεί δε των εν πορνεία μολυνθέντων αδικία τις τη αμαρτία ταύτη ου καταμέμεικται, δια τούτο διπλασίων ωρίσθη τής επιστροφής ο χρόνος τοις εν μοιχεία μιανθείσι... Διπλασιάζεται γαρ, ως είπον, επί των τοιούτων η αμαρτία- μία μένη κατά την άθεσμον ηδονήν, ετέρα δε η κατά την του αλλότριου αδικίαν συνισταμένη».

Ως βλέπομεν ενταύθα, κατά την διδασκαλίαν της Εκκλησίας «μία εστίν η νόμιμος συζυγία, και γυναικός προς άνδρα και ανδρός προς γυναίκα». Πάν το εκτός της

«νομίμου συζυγίας», τουτέστι του Μυστηρίου του γάμου, γινόμενον χαρακτηρίζεται ή ως πορνεία ή ως μοιχεία. Ουδεμία διάκρισις, ουδεμία λεπτολογία, αν ό,τι γίνεται, γίνεται «επί χρήμασιν» ή... «εξ αγάπης». Μόνη διάκρισις ή μάλλον μόνον κριτήριον μεταξύ πορνείας και μοιχείας η ύπαρξις ή όχι γαμικού δεσμού: «...ως πορνείαν μεν λέγεσθαι την χωρίς αδικίας έτερου (δηλ. εφ' όσον ο ανήρ ή η γυνή είνε άγαμος, δεν υπάρχει σύζυγος, ο οποίος ή η οποία θα ηδικείτο εκ της πράξεως) γινομένην τινί της επιθυμίας εκπλήρωσιν μοιχείαν δε την επιβουλήν τε και αδικίαν του αλλότριου (δηλ. του ή της συζύγου)». Ούτως εις την πρώτην περίπτωσιν, την της πορνείας, έχομεν, κατά τον Κανόνα, απλήν αμαρτίαν, ήτοι μόνην την «άθεσμον η δ ο ν ή ν », εις δε την δευτέραν περίπτωσιν, την της μοιχείας, έχομεν διπλήν αμαρτίαν τόσον την «άθεσμον ηδονήν», όσον και την «του αλλότριου αδικίαν», την αδικίαν του απατωμένου συζύγου (ανδρός ή γυναικός). Εις αμφοτέρας πάντως τας περιπτώσεις έχομεν «άθεσμον ηδονήν», αφού αύτη κείται εκτός του «θεσμού», τουτέστι του νομίμου γάμου. Πορνεία λοιπόν ονομάζεται ενταύθα όχι ειδικώς ή επί χρήμασι σχέσις, άλλ' απλώς «η χωρίς αδικίας ετέρου τής επιθυμίας εκπλήρωσις», αδιαφόρως και αδιακρίτως αν αύτη γίνεται επ' αμοιβή ή ...«εξ αγάπης».

Παρόμοια φθέγγεται και ο κε' Κανών του **Μ. Βασιλείου**, κεκυρωμένος και αυτός υπό της Πενθέκτης Οικουμενικής Συνόδου και ως εκ τούτου αποτελών επίσημον και αυθεντικήν θέσιν της Εκκλησίας: «Ο την διεφθαρμένην υφ' εαυτού γυναίκα κατέχων, το μεν επί τη φθορά επιτίμιον υποστήσεται, την δε γυναίκα έχειν συγχωρηθήσεται». **Ερμηνεύει ο άγιος Νικόδημος:** «...Αν ίσως τινας φθείρη γυναίκα... και μετά την φθοράν λάβη αυτήν εις γυναίκα, κανονίζεται μεν (τιμωρείται παιδαγωγικώς) διατί έφθειρεν αυτήν **<u>π ρ ο</u>** του γάμου, συγχωρείται δε να έχη αυτήν πάντοτε ως γυναίκα του». Όχι μόνον δηλαδή επιτιμάται δια την προγαμιαίαν σχέσιν του μετά της μελλούσης συζύγου του, αλλά και κατ' επιείκειαν, κατ' ανοχήν, γίνεται δεκτή η μετ' αυτής συζυγία του («την δε γυναίκα έχειν συγχωρηθήσεται») και δεν αξιουται η διάσπασις αυτού του γάμου, όπως γίνεται εις άλλας περιπτώσεις. Ως δε και κατά το πρόσφατον παρελθόν εσημειώσαμεν, οι ιεροί Κανόνες θεωρούν κώλυμα Ιεροσύνης (τουτέστι βαρυτάτην αμαρτίαν) την προ του γάμου σαρκικήν επαφήν τίνος μετά τής μνηστής του! (**Κανών ξθ' του Μ. Βασιλείου**). Ταύτα, αδελφοί μου, τα σαφέστατα και κατηγορηματικώτατα νομοθετεί και διδάσκει η Εκκλησία περί προγαμιαίων σχέσεων. Απεφασίσαμεν να την ...διορθώσωμεν; Αλλά τούτο, η «διόρθωσις» οιασδήποτε διδασκαλίας της Εκκλησίας, δεν είνε πλέον ούτε μόνον ηθική παράβασις ούτε απλώς κανονική ανταρσία είνε τι μείζον αυτών: Είναι αίρεσις! Όταν, επί οιουδήποτε θέματος, υψοίς ηθελημένως και εν επιγνώσει το ανάστημά σου υπεράνω της αυθεντίας της Εκκλησίας, καθίστασαι αιρετικός!

Αλλά ας ίδωμεν αν αι ανωτέρω «**νεονικολαΐτικαι**» θεωρίαι, ότι δηλαδή το Ευαγγέλιον μόνον τας «**επί χρήμασι**» σαρκικάς σχέσεις απαγορεύει, είνε δυνατόν να εύρουν στήριγμα τι εις την Καινήν Διαθήκην. Θα βεβαιωθώμεν ότι και εν τη Καινή Διαθήκη πορνεία είνε η εκτός γάμου σχέσις, αδιαφόρως αν αύτη γίνεται επί χρήμασιν

ή... «εξ αγάπης»· Ερωτώμεν τους φρονούντας το αντίθετον: Πώς ερμηνεύουν τον λόγον του Κυρίου «ος αν απολύση την γυναίκα αυτού παρεκτός λόγου πορνείας, ποιεί αυτήν μοιχάσθαι» (Ματθ. ε' 32); Βεβαίως ενταύθα η λέξις δηλοί την μοιχείαν (είπομεν ότι ενίοτε χρησιμοποιείται και με έννοιαν γενικήν και καθολικήν), αλλά το βαρύνον είνε ότι δια της λέξεως πορνεία, χαρακτηρίζεται η παράνομος σαρκική μείξις ασχέτως αν γίνεται επί χρήμασιν ή όχι. Εν εναντία περιπτώσει, αν δηλαδή η λέξις πορνεία εννοή αναγκαίως και αποκλειστικώς την επ' αμοιβή σχέσιν και δεν αναφέρεται και εις την «εξ αγάπης» τοιαύτην, τότε θα καταλήξωμεν εις συμπέρασμα αληθώς τερατώδες. Ιδού αυτό:

Ο Κύριος επιτρέπει το διαζύγιον δι' αθέτησιν της συζυγικής πίστεως, άλλ' υπό ένα απαράβατον όρον: Ότι η άπιστος σύζυγος έλαβε χρήματα παρ' εκείνου μετά του οποίου συνήψε σχέσεις. Αν δεν έλαβε χρήματα, αν έπραξεν ό,τι έπραξεν «εξ αγάπης» προς τον «φίλον» της, τότε δεν έχομεν πορνείαν. Άρα δεν εκπληρούται ο ρητός όρος του Κυρίου και το διαζύγιον αποκλείεται. Άλλαις λέξεσιν, ο αδικούμενος σύζυγος πρέπει να συνεχίζη υποχρεωτικώς την μετά της μοιχαλίδος συζυγίαν του, ανεχόμενος και αυτήν και τας απιστίας της, αφού αύται δεν έχουν ως κίνητρον τα χρήματα, αλλά μόνον την... «αγάπην»!!! Όπου δεν μεσολαβούν χρήματα, δεν υπάρχει πορνεία. Και όπου δεν υπάρχει πορνεία, δεν επιτρέπεται, κατά τους λόγους του Κυρίου, το διαζύγιον! Συμφωνείτε, αδελφοί; 'Εκεί άγουν ευθέως και ασφαλώς αί θεωρίαι σας, ότι η πορνεία σημαίνει μόνον και αποκλειστικώς την επί χρήμασι σχέσιν...

Επίσης ερωτώμεν: Πώς ερμηνεύουν, οι τοιαύτας θεωρίας διδάσκοντες, το χωρίον του Παύλου Α' Κορ. ε', 1 κ.έ.; Ιδού τι λέγει ο θείος Απόστολος: «Όλως ακούεται εν υμίν πορνεία, και τοιαύτη πορνεία, ήτις ουδέ εν τοις έθνεσιν ονομάζεται, ώστε γυναικά τίνα του πατρός έχειν». Ο άνθρωπος αυτός δεν επεσκέπτετο τα πορνεία· απλώς σ υ ν έ ζ η με την μητρυιάν του. Και προφανώς ο δεσμός του ήτο «εξ αγάπης». Δεν συζή τις... επί χρήμασι! Δια τον Παύλον όμως η αθέμιτος αύτη συζυγία ήτο πορνεία! Ποία άλλη απόδειξις χρειάζεται περί του ότι πορνεία δεν χαρακτηρίζεται η επί χρήμασι μείξις, αλλά πάσα εκτός νομίμου γάμου σαρκική συνάφεια; Σαφέστατον και το εδάφιον Α' Κορ. ζ', 8-9:

«Λέγω δε τοις αγάμοις και ταις χήραις, καλόν αυτοίς εστίν εάν μείνωσιν ως καγώ. Ει δε ουκ εγκρατεύονται, γαμησάτωσαν (=ας έλθουν εις κοινωνίαν γάμου)· κρείσσον γαρ έστι γαμήσαι ή πυρούσθαι». Επιθυμεί ο μέγας Απόστολος την ισόβιον αγαμίαν δια πάντας τους άγαμους. Δεν αγνοεί όμως ότι η αγαμία είνε μεν ανωτέρα, άλλ' όχι και εύκολος οδός. Δι' αυτό και προσθέτει: «Ει δε ουκ εγκρατεύονται, γαμησάτωσαν». Ήτοι: Εάν δεν δύνανται να επιβληθούν εις τας ορμάς της σαρκός, ας έρχωνται εις κοινωνίαν γάμου. Μοναδική η διέξοδος δια του γάμου. «Μονόδρομος». Άλλη διέξοδος δεν υπάρχει. Η αγαμία λοιπόν δια τους δυναμένους να έγκρατευθοϋν ή γάμος διά τους μη δυναμένους. Ούτε διανοείται ο Παύλος την εύκολον «λύσιν» των

«εξ αγάπης» σχέσεων δια τους μη εγκρατευομένους. Το δίλημμα το οποίον θέτει είνε άτεγκτον: Εγκρατεύεσαι; Μείνον άγαμος! Δεν εγκρατεύεσαι; «Παντρέψου»! Αυτά λέγει ο Παύλος ή μάλλον το Πνεύμα το Άγιον δια του Παύλου. Πάσα άλλη «λύσις» είνε «νεονικολαϊτικόν» επινόημα... Ερχόμεθα και εις το χωρίον Α' Κορ. ζ', 27-28: «Δέδεσαι γυναικί; Μη ζήτει λύσιν. Λέλυσαι από γυναικός; Μη ζήτει γυναίκα. Εάν δε και γήμης, ουχ ήμαρτες». Μίαν σχέσιν βλέπει ο Παύλος αναμάρτητον: Την εν τω γάμω! Εάν είσαι άγαμος, λέγει, μείνον όπως είσαν μη ζήτει γυναίκα. Απόφυγε τον γάμον και ζήσον εν παρθενία. Αλλ' ο Παύλος δεν ίσταται ενταύθα. Γνωρίζει ότι οι χριστιανοί της εποχής εκείνης κατέχονται υπό «ενθουσιαστικών τάσεων»· γνωρίζει ακόμη ότι επίκειται η εμφάνισις αιρετικών, διδασκόντων ότι ο γάμος είνε ακάθαρτος, είνε αμαρτία, και δι' αυτό οι πιστοί πρέπει να τον αποφεύγουν (Α' Τιμ. δ',3). Φοβούμενος λοιπόν μήπως παρεξηγηθούν οι λόγοι του αυτοί ως νομοθετούντες υποχρεωτικώς την ισόβιον παρθενίαν, ως κηρύσσοντες τον γάμον ακάθαρτον, προσθέτει τα όσα είδομεν ανωτέρω: «Εάν δε και γήμης (=έλθης εις γάμον), ουχ ήμαρτες». Δεν είνε αμαρτία ο γάμος. Εάν δεν θέλης να μείνης όπως είσαι, ήτοι άγαμος, αλλά θέλης να νυμφευθής, είνε τούτο δικαίωμά σου.

Ή μείνον άγαμος λοιπόν ή νυμφεύσου. Εν εκ των δύο. Ουδέ υπαινιγμός τις περί σχέσεων «εξ αγάπης» έξω του γάμου. Ο Παύλος μόνον την εν αγνότητι αγαμίαν και τον νόμιμον γάμον γνωρίζει ως καταστάσεις εκτός αμαρτίας. Χαρακτηριστική και η εν αμέσω συνεχεία φράσις του: «Και εάν γήμη η παρθένος, ουχ ήμαρτε». Μέγα και υψηλόν πράγμα η ισόβιος παρθενία. Αλλ' όμως δεν είνε αμαρτία, λέγει ο Απόστολος, να έλθη εις γάμον ή παρθένος (εννοείται η μη αφιερωθείσα εις τον Θεόν). Τονίζομεν: Η παρθένος! Δεν λέγει απλώς «η γυνή», αλλ' «η παρθένος», θεωρεί αυτονόητον ο Παύλος ότι είνε παρθένος η ερχόμενη εις κοινωνίαν γάμου χριστιανή γυνή (εκτός βεβαίως εάν είνε χήρα ή εάν προηγουμένως έζη μακράν του Χριστού). Πού λοιπόν οι προ του γάμου «προχωρημένοι δεσμοί»; Πού αι «εξ αγάπης» προγαμιαίαι σχέσεις; Πώς δε θα ήτο δυνατόν να μη ομιλή περί «παρθένου» γυναικός ο Παύλος, πώς θα ήτο νοητόν να μη απαιτήται παρθενία προ του γάμου εν τη Καινή Διαθήκη, η οποία καλεί ημάς εις ισάγγελον πολιτείαν, εις ουράνιον βιοτήν, όταν και εν αύτη τη Παλαιά Διαθήκη, τη και την πολυγαμίαν επιτρεπούση και τα εύκολα διαζύγια ανεχομένη, νομοθετήται αμειλίκτως η υποχρέωσις της γυναικός να ευρεθή παρθένος κατά τον γάμον της επί ποινή λιθοβολισμού της; «...Εάν δε επ' αληθείας γένηται ο λόγος ούτος (ήτοι η κατηγορία του συζύγου) και μη ευρεθή παρθένια τη νεάνιδι, και εξάξουσι την νεάνιν επί τας θύρας του οίκου του πατρός αυτής και λιθοβολήσουσιν αυτήν εν λίθοις, και αποθανείται, ότι εποίησεν αφροσύνην εν υιοίς Ισραήλ εκπορνεύσαι τον οίκον του πατρός αυτής» (Δευτερ. κβ', 20-21). Ακούετε, αδελφοί; Ανωτέρας και υψηλότερος ηθικάς επιταγάς είχεν η Παλαιά Διαθήκη και κατωτέρας η Καινή; Αι θυγατέρες των Εβραίων έπρεπε να ζώσιν εν παρθενία μέχρι του γάμου των και αι θυγατέρες των χριστιανών, αι γυναίκες τής Βασιλείας των Ουρανών (ούτω καλείται ο Χριστιανισμός και η Εκκλησία υπ' Αυτού του Κυρίου), είνε ελεύθεραι να έχουν προγαμιαίας σχέσεις, αρκεί να μη λαμβάνουν δι' αυτάς... χρήματα (!), αλλ' απλώς να

ολοκληρώνουν δι' αυτών την «αγάπην των»;

Πού οδηγούμεθα με αύτας τας νεονικολαϊτικάς επινοήσεις; Οδηγούμεθα όχι απλώς εις «άθεσμον ηδονήν», αλλ' εις ΑΤΥΠΟΝ ΠΟΛΥΓΑΜΙΑΝ! Διότι είνε αυτονόητον ότι αν επιτρέπονται αι «εξ αγάπης» σαρκικαί σχέσεις, δεν επιτρέπονται «εφ' άπαξ» δια βίου. Αν δηλαδή αι χριστιανοί νέαι διαφωνήσουν βραδύτερον με το πρόσωπον το οποίον αγαπούν σήμερον και με το οποιον «ολοκληρώνουν την αγάπην των», δεν κωλύονται να το αντικαταστήσουν με άλλο. Εάν και με εκείνο διαφωνήσουν και χωρισθούν, θα αναζητήσουν την «αγάπην» τρίτου, μετέπειτα τετάρτου, πέμπτου, κ.ο.κ., μέχρις ότου «κάπου, κάποτε, με κάποιον» καταλήξουν εις γάμον. Τα όμοια βεβαίως θα πράττουν και οι χριστιανοί νέοι. Όλα δε αυτά είνε αναμάρτητα (!!!), διότι γίνονται... «εξ αγάπης» και όχι δια χρήματα! Ωραίος Χριστιανισμός! «Όμορφος κόσμος, ηθικός, αγγελικά πλασμένος»...

Ας επισφραγίσωμεν όμως το άρθρον μας με προσφυγήν εις Αυτόν Τούτον τον Κύριόν μας. Ας ακούσωμεν τι Ούτος διδάσκει περί σχέσεων εκτός γάμου. Νομοθετών το αδιάλυτον του γάμου, παρεκτός λόγου πορνείας, ακούει την αντίδρασιν - διαμαρτυρίαν των μαθητών Του: «Ει ούτως εστίν η αιτία του άνθρωπου μετά της γυναικός, ου συμφέρει γαμήσαι» (Ματθ. ιθ' 10). Εάν το διαζύγιον είνε τόσον δύσκολον, εάν δια μίαν μόνην αιτίαν δύναται τις να διαζευχθή την γυναίκα του, τότε δεν συμφέρει να έρχεται τις εις γάμον. Προτιμότερον είνε να μένη άγαμος. Τι απαντά ο Κύριος εις αυτά; Ότι πρέπει να έρχεται τις εις γάμον δι' αυτόν ή εκείνον τον λόγον, π.χ. ίνα συντελέση εις την διαιώνισιν του ανθρωπίνου γένους κ.τ.τ.; **Ο χ ι!** Η απάντησίς Του είνε κεραυνός: «Ο δε είπεν αυτοίς· ου πάντες χωρούσι τον λόγον τούτον, αλλ' οις δέδοται· εισί γαρ ευνούχοι, οίτινες εκ κοιλίας μητρός εγεννήθησαν ούτω- και εισίν ευνούχοι, οίτινες ευνουχίσθησαν υπό των ανθρώπων, και είσιν ευνούχοι, οίτινες ευνούχισαν εαυτούς δια την βασιλείαν των ουρανών. Ο δυνάμενος χωρείν χωρείτω» (Ματθ. ιθ' 11-12).

Δηλαδή ο Κύριος παρουσιάζει την αγαμίαν ως «βουνό». Ως πράγμα μέγα, τεράστιον, δυσχερές, δυσκατόρθωτον. Δεν είνε απλούν και εύκολον να αποφύγη τις τον γάμον, λέγει. Η οδός της αγαμίας είνε δυσχερέστατη και δι' αυτό είνε βατή μόνον εις ολίγους, εις ελαχίστους. Η αγαμία είναι «δόμα» Θεού, είνε ειδικόν χάρισμα του Ουρανού(*). Αλλά διατί ο Κύριος ομιλεί ούτω; Ποία η δυσκολία της αγαμίας, όταν εν αύτη (τη αγαμία) υπάρχη η δυνατότης τόσον της συναισθηματικής ικανοποιήσεως, όσον και της αισθησιακής απολαύσεως; Όταν, δηλαδή, δύναται και ο εν αγαμία διατελών να συνδέεται προς μίαν γυναίκα με δεσμούς αγάπης και να ικανοποιή ελευθέρως μετ' αυτής την σαρκικήν του επιθυμίαν; Πού το δυσκατόρθωτον της αγαμίας όταν και το συναίσθημα πληρούται με ένα «δεσμόν», άλλοτε ολιγοχρόνιον, άλλοτε μακροχρόνιον, ενίοτε δε και μόνιμον, και η ικανοποίησις της σαρκικής επιθυμίας επιτρέπεται υπό μόνην την προϋπόθεσιν ότι αύτη (η ικανοποίησις) γίνεται «εξ αγάπης» και όχι επί χρήμασι; Ποίος ή ποία δεν δύναται να εύρη και να ερωτευθή

είτε μονίμως είτε -εν ανάγκη- διαδοχικώς, εν πρόσωπον και ούτω να δώση διέξοδον και εις του συναισθήματος τας απαιτήσεις και εις τής σαρκός τα «οιδήματα»;

Που έγκειται η δυσκολία της εν αγαμία «ελευθέρας συμβιώσεως» ενός ζεύγους αγαπωμένων προσώπων; Αυτού του είδους η αγαμία όχι μόνον δεν είνε δυσκολωτέρα του γάμου, αλλά και πολύ ευκολωτέρα. Έχει όλα σχεδόν τα πλεονεκτήματα του γάμου (αγάπην, στοργήν, αφοσίωσιν, σαρκικήν ηδονήν, περιποίησιν κ.τ.τ.), πλην των μειονεκτημάτων του, δηλαδή των υποχρεώσεων του και των δεσμεύσεων του. Και όμως ο Κύριος βροντοφωνεί ότι η αγαμία είνε «βουνό», είνε δυσχερέστατη, είνε δι' ελαχίστους. Διατί αυτό; Απλούστατα, διότι ο Κύριος θεωρεί αδιανόητον την τοιαύτην αγαμίαν.

Ο Κύριος ταυτίζει την αγαμίαν προς την παρθενίαν. Δια τον Κύριον η αγαμία σημαίνει ισόβιον «μοναξιάν»,ισόβιον παρθενίαν, ισόβιον αγνότητα. Το διακηρύσσει, άλλωστε, ρητώς, σαφώς και απεριστρόφως: «Ου πάντες χωρούσι τον λόγον τούτον (της αγαμίας), αλλ' οις δέδοται... Εισίν ευνούχοι, οίτινες ευνούχισαν εαυτούς δια την βασιλείαν των Ουρανών. Ο δυναμενος χωρείν χωρείτω». Επιλογή της αγαμίας, λέγει ο Κύριος, σημαίνει, ούτε ολίγον ούτε πολύ, απόφασιν «ευνουχισμού»! «Ο δυναμενος χωρείν», λοιπόν, ήτοι ο δυνάμενος να «ευνουχίση εαυτόν» (όχι έργω, εννοείται, αλλά διαθέσει), «χωρείτω»· ας ακολουθήση την οδόν της αγαμίας. Αγαμία και «ευνουχισμός» (επαναλαμβάνομεν: ευνουχισμός ηθικός, όχι φυσικός) είνε δύο πράγματα ταυτόσημα, δια τον Κύριον. Δι' αυτό επισημαίνει ότι αύτη (η αγαμία) είνε δυσχερής και δυσεπίτευκτος και προσήκει εις μικρόν αριθμόν ανθρώπων. Δύο μόνον οδοί, λέγει ο Κύριος υπάρχουν: Ο γάμος, ο οποίος, παρά το αδιάλυτον και τας εντεύθεν δεσμεύσεις, είνε δια τους πολλούς, και η αγαμία, η οποία, ως απαιτούσα «ευνουχισμόν», ήτοι ισόβιον παρθενίαν, ισόβιον και συνεχή και σκληρόν αγώνα προς καθυπόταξιν τής ισχυρότατης φυσικής γενετησίου ορμής, άμα δε και ως συνεπαγόμενη ισόβιον «μοναξιάν», είνε δια τους ολίγους. Τρίτη οδός δεν υπάρχει! Αυτά ορίζει, αυτά εντέλλεται, αυτά νομοθετεί ο Κύριος, αδελφοί. Μη πειρώμεθα ημείς να «λύσωμεν» ή να διαστρέψωμεν τας εντολάς Του, ίνα μη «θησαυρίσωμεν την οργήν» Του «εν ημέρα οργής και αποκαλύψεως και δικαιοκρισίας του Θεού» (πρβλ. Ρωμ. β' 5).

Ου μόνον δ' ενταύθα, αλλά και αλλαχού ο Κύριος διδάσκει σαφέστατα ότι είνε αδιανόητος η σαρκική σχέσις έκτος ή άνευ νομίμου γάμου. Ας διεξέλθουν οι πιστοί νέοι, άνδρες και γυναίκες, τον διάλογον του Κυρίου μας μετά της Σαμαρείτιδος. Ότε είπε προς αυτήν ο Κύριος «Ύπαγε φώνησον τον άνδρα σου και ελθέ ενθάδε» και εκείνη απήντησεν «Ουκ έχω άνδρα», ο Κύριος απεκρίθη: «Καλώς είπας ότι άνδρα ουκ έχω, πέντε γαρ άνδρας έσχες και νυν ον έχεις ουκ έστι σου ανήρ· τούτο αληθές είρηκας» (Ιωάν. δ', 16-18). Η Σαμαρείτις αναμφιβόλως δεν ελάμβανεν ασφαλώς χρήματα δια τας σχέσεις της με τον άνδρα εκείνον. «Εξ αγάπης» συνέζη μετ' αυτού. Και όμως! Ο Κύριος δεν αναγνωρίζει, δεν αποδέχεται αυτήν την «συζυγίαν». Εφ'

όσον δεν είχε τελεσθή γάμος (κατά τα τότε ισχύοντα, εννοείται), θεωρεί αθέμιτον την τοιαύτην «ένωσιν». «Και νυν ον έχεις ουκ έστι σου ανήρ», λέγει. Δια τον Κύριον, δηλαδή, η Σαμαρείτις δεν ζη εν επιτρεπτή συζυγία. Μοιχική και όχι νόμιμος είνε η μετά ανδρός συνοίκησίς της. Δεν είνε ούτος «ανήρ αυτής», κατά την τάξιν την οποίαν καθώρισεν ο Θεός απ’ αρχής, θεσπίσας τον γάμον ως φυσικόν θεσμόν και δεσμόν μέχρις ου, εν τη νέα οικονομία, ανυψώση τούτον εις ιερώτατον Μυστήριον. Ούτε αυτή είνε «γυνή αυτού». Δεν είνε σύζυγοι, αλλά ζεύγος μοιχών. Η έλλειψις αμοιβής δια την σαρκικήν επαφήν, η «εξ αγάπης» συνοίκησις και σχέσις αυτών, δεν ισχύει ουδ’ επ' ελάχιστον να μεταβάλω την κατάστασιν από αθεμίτου εις θεμιτήν. Ο λόγος του Κυρίου ηχεί ως βροντή: «Και νυν ον έχεις ούκ έστι σου ανήρ»!

Ποίαν άλλην απόδειξιν θέλομεν περί του ότι ο Κύριος δεν αναγνωρίζει σαρκικάς σχέσεις εκτός νομίμου γάμου, έστω και αν αύται γίνονται άνευ χρημάτων, άλλ' «εξ αγάπης» και μόνον; Χαρακτηριστικόν μάλιστα είνε ότι και αυτή η Σαμαρείτις, καίτοι συζή «εξ αγάπης» μετά του προσώπου αυτού, εν τούτοις, επειδή δεν έχει τελέσει μετ' αυτού γάμον (σημειωτέον ότι ηδύνατο αύτη να τελέση και έκτον γάμον, κατά τα τότε ισχύοντα), δεν θεωρεί την συνοίκησιν αυτήν νόμιμον και επιτρεπτήν δεν θεωρεί το πρόσωπον μεθ' ού συζή «άνδρα της», σύζυγόν της. Δεν τρέφει αυταπάτας. Γνωρίζει τι διαπράττει. Έχει συνείδησιν ότι συνοικεί παρανόμως, εφ' όσον δεν ετέλεσε γάμον. Δι' αυτό και δεν τολμά να τον εμφανίση ως σύζυγόν της, καίτοι όχι δια χρήματα, αλλ' «εξ αγάπης» έχει σχέσεις μετ' αυτού. «Κύριε, άνδρα ουκ έχω», λέγει. Δεν έχω σύζυγον. Δεν είμαι υπανδρευμένη. Και ομιλεί ούτω ποία; Μία χριστιανή γυνή; Μία Ιουδαία; Όχι! Αλλά μία Σαμαρείτις! Δηλαδή μία γυνή η οποία πλην του Μωσαϊκού Νόμου, πλην τής «Πεντατεύχου», ουδέν άλλο βιβλίον της Παλαιάς Διαθήκης ανεγνώριζεν. Απέρριπτε Ψαλμούς, Προφήτας κ.τ.λ.. Ήρκει ο Μωσαϊκός Νόμος να της δημιουργήση συνείδησιν μοιχαλίδος, εφ' όσον είχε σχέσεις μετά του ηγαπημένου της, χωρίς να έχη τελέσει γάμον μετ' αυτού. Και σήμερον έρχονται «χριστιανοί» (;!) νέοι και νεανίδες να υποστηρίξουν «χωρίς περίσκεψιν, χωρίς αιδώ», ότι δεν είνε επίμεμπτοι οι άνευ γάμου, δηλαδή, αι προ του γάμου σχέσεις των, εφ' όσον γίνονται «εξ αγάπης» και όχι επί χρήμασιν!... Όχι πλέον ο Χριστός, όχι οι Προφήται, όχι η Καινή Διαθήκη, όχι οι Κανόνες της Εκκλησίας, όχι οι άγιοι Πατέρες, αλλ' η Σαμαρείτις Φωτεινή διαμαρτύρεται και φωνάζει προς αυτούς: «Αδελφοί μου, πάσα εκτός νομίμου γάμου σαρκική συνάφεια είνε πορνεία και μοιχεία. Αφήσατε τας σοφιστείας περί δεσμών εξ αγάπης και περί σχέσεων επί χρήμασι. Αι διακρίσεις αύται είνε εμπνεύσεις της κοιλίας σας. Μη σας πλανά ο Διάβολος. Μη απατάτε εαυτούς. Συνέλθετε και ανανήψατε!...»

Αδελφοί, προσοχή! Όλοι είμεθα αμαρτωλοί και ανάξιοι- όλοι είμεθα εναγείς και τρισάθλιοι. Όλοι αμαυρούμεν καθημερινώς «της ψυχής το ωραίον ταις των παθών ηδοναίς» και «σπιλούμεν τον της σαρκός ημών χιτώνα» και «υποπίπτομεν τη των παθών αχθηδόνι και τη ενύλω φθορά». «Τις καθαρός από ρύπου...»; Ας προσφέρωμεν όμως την αμαρτωλότητά μας εν ταπεινώσει προς τον Θεόν υπό μορφήν μετανοίας.

Είνε εγκληματικόν, είνε σατανικόν, να την προσφέρωμεν εν αυταρέσκεια προς τους αδελφούς μας υπό μορφήν «υψηλής θεολογίας »! Ας καθιστώμεν τας προσωπικάς μας αδυναμίας αντικείμενον εξομολογήσεως- όχι, προς Θεού!, αντικείμενον διδασκαλίας! Μεταβάλλοντες τας πτώσεις μας εις «ι δ ε ο λ ο γ ί α ν », και πολλώ μάλλον εις... «θεολογίαν»(!), καθησυχάζομεν (;) μεν, ή μάλλον ναρκώνομεν την συνείδησίν μας, αυξάνομεν όμως μυριοπλασίως την έναντι τού Θεού ενοχήν μας.

Αδελφοί, «στώμεν καλώς· στώμεν μετά φόβου»! Όσοι ηλεήθημεν παρά Θεού να «έχωμεν την διακονίαν ταύτην», να είμεθα «θεολόγοι», Κληρικοί ή λαϊκοί, ας απορρίψωμεν μακράν ημών «τα κρυπτά της αισχύνης, μη περιπατούντες εν πανουργία, μηδέ δολούντες τον λόγον του Θεού, αλλά τη φανερώσει τής αληθείας συνιστώντες εαυτούς προς πάσαν συνείδησιν ανθρώπων ενώπιον του Θεού» (Β' Κορ. δ' 1-2). Μόνον ούτω δεν θα «κηρύσσωμεν εαυτούς, αλλά Χριστόν Ιησούν» (Αυτόθι,ς' 5).
(Από το βιβλίο: ΑΡΘΡΑ-ΜΕΛΕΤΑΙ-ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ, ΤΟΜΟΣ Α' ΑΘΗΝΑ 1986)

«ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΤΥΠΟΣ», φύλλον 29-3-1985

(Πηγή ηλ. κειμένου: "Αντιαιρετικό Εγκόλπιον")

ΣΧΕΤΙΚΑ ΑΡΘΡΑ:

Νεονικολαϊτικές δοξασίες (Γέροντας Παΐσιος ο Αγιορείτης)

Υπάρχουν νεορθόδοξοι; (+ Μοναχός Θεόκλητος Διονυσιάτης)